

A csapatszellem mindeneelőtt

Hat éven át dolgozott a Magyar Röplabda Szövetségben főtitkárként, 1993-tól 2012-ig pedig a Magyar Kézilabda Szövetségben főtitkár, majd elnök volt. 1991 óta - kis kihagyással - a Magyar Olimpiai Bizottság tagja, nyolc évig a MOB elnökség munkájában is részt vett.

1996 és 2012 között az Európai Kézilabda Szövetség végrehajtó bizottságában dolgozott. Három évvel ezelőtt a szövetség elnökének felkérésére úgy döntött, hogy újabb sportági szövetségben is munkát vállal. A Magyar Sportlövők Szövetségének főtitkárával, Sinka Lászlóval nemcsak 2017-ről beszélgettünk, hanem már a következő esztendő célkitűzéseiről, a tokiói olimpiai kvalifikációról és arról is, hogy mi az, amit magával hozott a röplabdából és a kézilabdából.

- A röplabda és a kézilabda után hogy érzi magát a sportlövészetben? Azért ez nagy váltás volt, nem?
- Megdöbbenően nagyoknak tűnt, de messze a várakozásom felett történnek a dolgok, és jól érzem magam a sportlövőknél.
- Aki világlevélében a sportban dolgozott, annak nem nagy kunszt átmenni egyik szövetségből a másikba. Vagy sokat kellett tanulni?
- Alapvetően a szövetségi munka mindenhol hasonló, a nagyságrendek persze mások. A szakmai részében sokat kellett tanulni, hiába lóttunk gyerekkoromban, MHSZ-es kötelékben. De nem esett nehezemre. Együtt élni a sportolókkal, a sportvezetőkkel, sokunknak ez a közeg a világa.
- Azért a sportlövőkre kisebb figyelem irányul, mint mondjuk irányult a kézilabdázókra. Ott könnyebben a „mennybe ment” az ember, ugyanakkor egy kicsit is gyengébb eredmény után „darabokra szedték” a főtitkárt vagy az elnököt még az újságírók is.
- Ez így van, de mi hozzászoktunk a pályán, hogy adunk is meg kapunk is. Ez a játék hevében benne van, persze történnek vad dolgok is. Ettől függetlenül jó nevelő hatású az ember számára.
- Mi volt a legnagyobb kihívás a sportlövőknél?
- Az első és a legfontosabb, hogy mindenki higgye el, hogy ez nem egy periférikus olimpiai sportág. Különösen úgy, hogy az eredményességét tekintve az első tízben van Magyarországon. A másik az, hogy bárki bármennyire idős, annak mindig innovatívnak kell lennie, és a legújabbat kell követnie. Vagyis mindent a legmodernebb formában kell megoldania munkában is, szervezésben is, feladatmegosztásban is. A brutális nehéz hétköznapiakat pedig nem lehet áthozni a

szövetség életébe, ami nem lehet statikus, aminek állandóan nyitottnak kell lenni és óránként kell megújulni. Ezt nem volt könnyű elfogadtatni, de aztán a tavalyi Európa-bajnokságra már beérett sok minden, amit szerettem volna. Nem utolsósorban pedig nem könnyű eladni ezt a sportágat, sőt messze a legnehezebbek közé tartozik, mivel technikai sportág. De ebben is nagyon fontos a médiával való kapcsolat, a média kiszolgálása, az együttműködési készség és hajlam. Ezért kell rendeznünk például Európa-bajnokságot vagy Hungarian Open nagy nemzetközi versenyt, illetve az egésznek olyan körítést kell adni, hogy az valóban látványos legyen és ez igaz az országos bajnokságra is. Nem lehet edzésszinten tartani a versenyt, mert a verseny ünnep. Az Európa-bajnokság pedig a sportág ünnepe. Korábban éreztem azt, hogy ez sikeresen működik. Gondolom, hogy itt is csak sikeres tud lenni.

- Nagyjából húsz éve ismerem a sportágat, és sokáig úgy éreztem, hogy nem sportlövők vannak, hanem puskások, pisztolyosok meg korongosok. Mintha valami változás elindult volna ezen a téren az utóbbi időszakban, jól látom?
- Az első találkozásomkor már azt hangsúlyoztam a sportolóknak egy edzőtáborban majd egy hollandiai Európa-bajnokságon 2015-ben az első estén, hogy egy csapat vagyunk. Egyfajta csapatértekezlet volt, ami nekem teljesen természetes volt, de többen meglepődtek rajta. Egy csapatként érkeztünk, egy csapatként kell végigküzdenünk az Eb-t, a vezetőknek pedig minden segítséget meg kell adniuk a sportolóknak, az edzőknek, de a szakágaknak is kell egymást segíteniük, és együtt kell örülni a sikereknek. Az érmesek vacsoráján is az a fontos, hogy képesek legyünk nagy csapatban gondolkodni, mert a nagy csapatban mindig erő van. Még akkor is igaz ez, ha a versenyzők egyéneként szerzik meg azokat a nagyszerű eredményeket. Én mindig is a csoport, a kollektíva, a csapat erejében hittem, most is így vagyok ezzel.
- Van hat csapatsportág, amelyet különböző cégek a társasági adójukkal támogatnak. Ennek következtében mennyire nehéz ma szponzorokat, támogatókat találni?
- Nyilván, nehezebb. Megértem ezeket a cégeket, hiszen jobb adózó körülmények közé kerülnek ezáltal. Ugyanakkor nem lehet nem elindulni az irányukba. Az embernek akkor is kell keresnie szponzorokat, amikor úgymond jól megy a szekere. Ezt megszoktam korábban. Most viszont ki kell hangsúlyoznom, hogy rendkívül fontos az állami támogatás, aminek – mint kiemelt sportág – mi is a részesei vagyunk. Ez egy olyan biztos háttér, amivel jól lehet dolgozni. A válogatott versenyzőink mindegyike megfelelő felszereléssel van ellátva, nincs olyan nagy világverseny, amire ne tudnának elutazni, amire ne tudnának felkészülni tisztességesen. Miután nem egy olcsó sportágról van szó, ez nem kevés pénz. Ehhez kell még olyan támogatói kört szervezni, amely vagy barterben, vagy ténylegesen forintban segíti a munkánkat. Az áttörést a korábbi ismerősökkel kötött szerződések jelentették, akikkel én évek vagy évtizedek óta jó kapcsolatban voltam és vagyok. De az Európa-bajnokság nagyon sokat jelentett, amit 2016-ban, Győrött rendeztünk meg. Tudom, ezt a támogatást

nem százmilliókban mérjük, de minden százezer vagy millió, tízmillió forint segítséget jelent. Persze az igazi az lenne, ha ez hatványozottabban meg tudna jelenni a kluboknál is.

- Az idei 10 méteres maribori Európa-bajnokságon tíz érmet, a bakui golyós kontinensviadalon pedig nyolc érmet sikerült nyerni. A jövő év viszont ennél is izgalmasabb lesz, hiszen az esztendő elején mi rendezhetünk Győrben egy 10 méteres Eb-t, majd sor kerül a világbajnokságra is, ahol már olimpiai kvótákat is osztanak.
- Magyarán mi már 2020-ról, a tokiói olimpiáról beszélgetünk. A tavalyi riói olimpiát követően – amelyre fantasztikus sikert elérve, nyolc versenyzőnk szerzett kvótát – elkészítettük a felkészülési tervet, aztán még finomítottuk, és gyakorlatilag elsőként be is adtuk a Magyar Olimpiai Bizottságnak. Azért, mert komolyan vesszük azt, hogy 2020-ra készülünk. Ennek állomása többek között a jövő évi győri Európa-bajnokság, ahol ugyan még nem lehet olimpiai kvótát lőni. A dél-korai világbajnokság pedig már egy főállomás, hiszen sokan már itt kvalifikációt szerezhettek. Ezért hihetetlen fontos, hogy erre felkészüljünk, és nem szeretném elhallgatni azt sem, hogy számunkra az is lényeges, hogy az ifjúsági olimpián is szerepeljen, jól szerepeljen magyar sportlövő. Pekler Zalán már megszerezte erre a kvótát, de Győr még kvalifikációs verseny is lesz az Eb mellett az ifi olimpiára, tehát bízom benne, hogy növekszik az ifi olimpián induló sportlövőink száma. Úgyhogy jól, nagyon jól kell megrendezni azt a februári eseményt. Aztán minden erővel fókuszálni kell a világbajnokságra, mert a többi versenyt annak kell alárendelni, mert az a csúcsemény. Persze utána még lesz másfél év a kvótaszerzésre, de amint meg lehet ragadni az esélyt, meg is kell tenni. A sportolóinknak pedig meg fogjuk adni azt a háttértámogatást, ami ehhez szükséges.
- Csökkent harminc fővel az olimpián induló sportlövőök száma 2016-hoz képest. Mégis hány kvótával lenne elégedett?
- A riói nyolc kvóta álomyszerű volt. Ha öt versenyzőnk kijutna Tokióba, az már szenzációsan szép eredmény lenne, a sportági összevetésben is heroikus. A létszámcsökkentés nyilván bennünket is hátrányosan érinthet. De mindig bízunk a meglepetésben is. Rió előtt is volt olyan sportolónk, akire kevesen fogadtak volna, hogy képes lesz kvótát lőni. Nem lesz könnyű dolguk a versenyzőknek, de én öt-hat kvótával nagyon elégedett lennék.
- Legutóbb 2004-ben, Athénban a skeetlövő Igaly Diána hozott a sportágnak olimpiai aranyat. A sportlövészetnek is nagyon kellene ismét egy olimpiai bajnok, mert egészen más megítélés alá kerülne a sportág; másrészt könnyebb lenne a gyerekeket megnyerni, hogy a sportlövészetet válasszák.

- Valóban így van. A korongosok adósak maradtak az olimpiai kvótával, ha most a riói olimpiára gondolunk. Ezért is kértük fel ismét szakágvezetőnek Igaly Diánát. Külön, önálló programot kell, hogy készítsenek rövid időn belül, mert természetesen nagyon szeretnénk, hogy korongos is ott legyen Tokióban. Arra persze még várni kell, hogy ismét egy olyan eredményes korongosa legyen a sportágnak, mint volt Diána. A szövetség részéről azt ígérhetem, hogy jóval nagyobb támogatást fogunk adni, mint amire gondolnak, mert nem szeretnénk ezt a szakágot elveszíteni. Sok új versenyzőt kell megnyerniük az egyébként nagyon látványos korong szakágnak.
- De mikor lesz összességében a sportágnak ismét olimpiai aranya?
- Egyáltalán nem lepődnék meg, ha már 2020-ban, Tokióban magyar sportlövő nyakába aranyérmeket akasztanának és felcsendülne a Himnusz.

Kalapos Mihály

MSSZ sajtófőnök